

РЕШЕНИЕ

№ 100

гр. гр. Добрич, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галина Д. Жечева

Членове: Анна Великова
Станимир Т. Ангелов

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
като разгледа докладваното от Анна Великова Въззивно гражданско дело № 20243200500083 по описа за 2024 година

и, за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава XX от ГПК, образувано по повод подадена въззивна жалба от Й. Д. Й. ЕГН ***** от гр. Д., жк „Б.***, срещу решение № 1006/28.12.2023г. по гр.д.№ 2852/2022г. по описа на Районен съд - Добрич, в частта, с която въззивникът е осъден да заплати на Н. П. Г. ЕГН ***** от гр. Д., м-ст “Л.“, **, следните суми, представляващи обезщетения за претърпени вреди от действия на собствено на ответника куче порода Кане Корсо на 20.09.2022г. срещу съпруга и кучето на ищцата: 230 лв. – обезщетение за имуществени вреди, представляващи заплатени разходи по психологическо изследване и психотерапия и 2500 лв. като част от цялото вземане от 15 000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдание - силен стрес от уплаха, ведно със законната лихва върху главниците от датата на исковата молба до окончателното плащане, съответно въззивникът е осъден да заплати на Н. П. Г. разноски, съразмерно на уважената част от исковете, в размер на 150 лв. платена държавна такса и 550 лв. адвокатско възнаграждение с вкл. ДДС.

В жалбата се съдържат оплаквания, че решението в обжалваните му части е незаконосъобразно и необосновано, постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и материалния закон. Първоинстанционният съд не обсъдил събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност, както и поотделно, не възприел правилно фактическата обстановка и достигнал до погрешни правни изводи. Изводът за наличие на елементите от фактическия състав на отговорността по чл. 50 от ЗЗД бил

необоснован. Доказателствата по делото не установявали причинно-следствена връзка между поведението на процесното куче и вредоносния за ищцата резултат. Анализът на свидетелските показания обосновавал извод, че инцидентът от 20.09.2022г. не е станал по начина, описан в исковата молба и не е извършено твърдяното нападение от кучето Кане Корсо. Неправилно и без да отчете неговата заинтересованост като роднина на ищцата, първоинстанционният съд кредитирал свидетелските показания на св. М.Д., че кучето на въззивника нападнало съпруга на ищцата, повалило го на земята и го захапало за дрехата, тъй като те противоречали на докладната записка и показанията на двамата полицаи, пристигнали на сигнала. Районният съд не обсъдил възражението на ответника за съпричиняване, както и не взел предвид дадените от него обяснения по начина на настъпване на инцидента и поведението на ищцата и съпруга й. От събраните доказателства се установявало, че именно ищцата с виковете си е стресирала животното - кучето Кане Корсо, но не и то да е нападнало някого, че в основата на инцидента стоял страхът на ищцата по принцип от кучета, а това логически обяснявало и крясъците й, но не доказвало описаното в исковата молба нападение на кучето Кане Корсо. В пълно противоречие на доказателствата бил и изводът на съда, че в резултат на инцидента е пострадало и кучето Б. като получило разкъсно контузна рана в областта на шията. Необосновани били изводите на съда за преживения силен стрес от ищцата. Същите не само не почивали на събраните по делото доказателства, но и противоречали на свидетелските показания на двамата полицейски служители, посетили сигнала, които съдът въобще не коментирал. Нямащо доказателства относно психическата травма във връзка с преживяното, не било проведено и лечение. Констатациите в съставения за целите на производството протокол от психологическо изследване противоречали на всички останали доказателства, включително и гласни такива. Нямащо по делото никакви доказателства как инцидентът с кучето Кане Корсо се е отразило на психиката на ищцата и оставило ли е някакви следи преживяното и към настоящия момент, като неясно било въз основа на какви данни съдът е приел, че страданието е продължило за период от три месеца. Определеното от съда обезщетение за неимуществени вреди било несъответно на претърпените от ищцата болки и страдания и на цитирана от въззивника съдебна практика по сходни случаи. Настоява се за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваните части и за цялостно отхвърляне на исковете или за намаляване на обезщетението за неимуществени вреди при съобразяване на критерия за справедливост. Претендират се направените от въззивника разноски в двете инстанции.

В писмен отговор въззиваемата Н. П. Г. изразява становище за неоснователност на жалбата. Районният съд обсъдил в съвкупност всички доказателства и достигнал до правилни изводи. Искало се съдът да повярва единствено на обясненията на въззивника, но дори и последният признавал, че е изтървал кучето си. Били събрани свидетелски показания на очевидец за извършеното от кучето на въззивника нападение. Били налице достатъчно

доказателства за настъпилите стрес и уплаха у ищцата, които, според въззивваемата дори не се нуждаели от доказване, предвид вида и размерите на кучето на ответника, застанало върху гърдите на близък човек. Независимо от причините и начина, по който се е случило това кучето да се озове върху гърдите на съпруга на ищцата, то със сигурност тя се уплашила. Цитираната от въззивника съдебна практика относно размера на обезщетението за неимуществени вреди била неприложима, тъй като касаела инциденти от 2016 и 2019г. и не била съобразена с икономическото положение през 2022г. Настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваните му части.

Жалбата е депозирана в рамките на преклузивния срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК, броим от 03.01.2024г., на която дата препис от решението е получен от въззивника – изпратена е чрез куриер на 17.01.2024г., в последния ден от двуседмичния срок и, като подадена от активно легитимирано лице - страна в производството по делото с правен интерес от оспорване на първоинстанционното решение в неизгодната част, е допустима.

По основателността на подадената жалба съдът намира следното:

Обжалваното решение е постановено от надлежен състав на Районен съд – Добрич, в рамките на предоставената му от закона правораздавателна власт и компетентност, поради което същото е валидно. Не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила във връзка със съществуване и надлежно упражняване правото на иск, поради което първоинстанционното съдебно решение е допустимо. Решението е отчасти правилно и отчасти неправилно, въз основа следните фактически констатации и правни изводи на въззивния съд:

Първоинстанционното производство е образувано по повод подадена от Н. П. Г. искова молба, с която против Й. Д. Й. са предявени обективно съединени иски за осъждане на ответника да плати на ищцата обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, причинени ѝ от нападение в нейно присъствие над съпруга ѝ и собственото им куче Б. порода австралийска овчарка от куче порода Кане Корсо, собственост на ответника/под негов надзор, на 20.09.2022г. Твърди се в исковата молба, че на 20.09.2022г. ищцата и съпругът ѝ В-Т.Г. вървели пеш заедно с възрастното си куче Б. към дома на Р.Т.Д. (братовчед на съпруга ѝ) в Л., в близост до телевизионната кула и гробищния парк. При приближаване до адреса видели, че пристига и по-малкият брат на Р.Д. - М.Т.Д., който слизал от такси на около 20-30 метра. В този момент срещу ищцата и съпруга ѝ вървял ответникът с две големи черни кучета до него, пуснати свободно без повод, едното от които голямо, черно, порода Кане Корсо, около 45 кг. Видели, че кучето Кане Корсо е неспокойно и преценили, че има вероятност да нападне тяхното куче. На разстояние около 25-30 метра съпругът на ищцата казал на ответника да го върже, но той започнал да се смее и продължавал да върви към тях. Докато ответникът дърпал кучето за нашийника, който бил с шипове, то се изправило на задните

си крака; ответникът не успял да го удържи и то се отскубнало от него, а той паднал на земята. Кучето се спуснало срещу съпруга на ищцата и скочило върху него, като искало да го ухапе за врата. От силата, с която кучето се хвърлило върху него, той паднал на земята по гръб. Успял да отклони атаката на кучето от лицето и врата си, като го хванал за шията. Кучето ухапало грейката му и я разкъсало. Ответникът също се нахвърлил върху съпруга й. Ответникът успял да издърпа кучето, но преди да успее да го усмири то се нахвърлило и върху тяхното куче Б., който започнал да скимти и се отдалечил, като не можел да движи задните си крака. След инцидента видяла, че ответникът имал кръв по устата, той паднал, търкалял се по земята, бил видимо пиян. Съпругът на ищцата подал жалба в Първо РПУ на МВР – Д., след това отишли в Спешна помощ, където се установило, че няма счупвания (имал болки в крака и кръста), но му поставили инжекция заради кръвното му налягане (било 150/100).

Още при вида на скачащото върху съпруга й куче, ищцата изпаднала в паника и се разпищяла; изплашила се много, изпаднала в шок, тъй като видяла, че кучето скача към лицето и врата на съпруга й. Помислила, че е успяло да го ухапе именно за врата. Не знаела какво да прави, тъй като ответникът също се нахвърлил върху съпруга й, в един момент бил върху него, и започнала да крещи на М.Д. "Викай полиция, викай полиция". И след пристигането на полицаите (които отказали да вземат проба за алкохол на съпруга й и на ответника) ищцата не можела да се успокои, била много уплашена и пред очите й била само главата на кучето пред лицето на съпруга й. Към момента се страхувала да излиза сама и видела ли куче, на практика блокирала и не знаела какво да прави, продължавала да е пред очите й картината от онази вечер. На следващия ден ищцата посетила кабинет за психологическо изследване и там било установено, че е налице: силно преживян стрес ОСС, отговарящо на експлоративните данни; наличие на емоционално-поведенчески симптоми, отговарящи на ПТСР "бий се - бягай - умри", изразени в поведението, емоциите и себерегулацията. Била й препоръчана EMDR-психотерапия. Във връзка с прегледа и терапията заплатила сумата от общо 230 лева. Продължавала да бъде силно притеснена и уплашена, не можела да се движи свободно из града и непрекъснато имала опасения, че ще бъде нападната от куче.

Кучето Кане Корсо било собственост на ответника Й. Д. Й., тъй като то вървяло до него, а след инцидента той му викал по име и то тръгнало отново с него. Живеещи в района казвали, че този човек всяка вечер разхожда точно това куче Кане Корсо, на същото място и свободно пуснато. Дори ответникът да не бил собственик на кучето, в деня на инцидента то се намирало под негов надзор.

При тези обстоятелства ищцата претендира обезщетение в размер на 5 000 лв. (частичен иск от 15 000 лв.) за претърпените от нея неимуществени вреди - силно преживян стрес ОСС, отговарящ на експлоративните й данни и наличие на емоционално - поведенчески симптоми, отговарящи на ПТСР "бий

се - бягай - умри", изразени в поведението, емоциите и себерегулацията и придобито чувство на страх, както и обезщетение в размер на 230 лв. за причинените ѝ имуществени вреди - разноски за прегледа и лечението ѝ, ведно със законна лихва върху двете суми, считано от датата на увреждането – 20.09.2022г., до окончателното изплащане.

Ответникът е оспорил в подадения отговор на исковата молба предявените искове като допустими, но неоснователни. Не е оспорил, че на 20.09.2022г., около 19:30 – 20:00 часа, е разхождал кучето си порода Кане Корсо, без намордник и повод, само с каишка на врата, в местността „Л.“ в близост до гробищния парк, но е заявил, че другите фактически твърдения на ищцата са неверни. Ответникът вървял в посока погребална агенция „П.“ и малко преди нея излезли ищцата и съпругът ѝ, с куче, което било на повод, но без намордник. Ищцата, като видяла неговото куче, започнала да обижда ответника и да крещи. Той хванал кучето за каишката на врата, но то се уплашило от крясъците на жената и се отскубнало от него и хукнало към двамата. Кучето му отишло до тяхното, но не го било захапвало за врата, а само го подушило. Съпругът на ищцата застанал между двете кучетата, в един момент се оплел в поводата на своето куче и паднал на земята. Ответникът хванал своето куче и тогава получил удар с юмрук в лицето, в областта на носа, от който удар паднал на земята на дясната си ръка. Успял да хване кучето за каишката. Ищцата се опитала да го удари с падналия на земята негов телефон, но не успяла и го хвърлила, той се строшил. Дошли двама полицаи, снели обяснения от ищцата и съпруга ѝ, поискали му лични данни и му казали да прибере кучето. Тъй като получил силно главоболие и болки в ръката, посетил Спешно отделение на МБАЛ Д. АД Д., където след консултация с ортопед му била поставена диагноза - счупване на главичката на лъчевата кост на десет лакът, счупване на носни кости. Била му поставена гипсова шина. Получените травматични увреждания, съгласно СМК № 182/2022г., издадено от съдебен лекар, имали характер на средна и лека телесни повреди. По подадена от него жалба до ДРП с вх.№ 3560/2022г. било образувано досъдебно производство № 730/2022г. на Първо РУ - Д. за извършено престъпление по чл. 129, ал.2 вр. ал. 1 от НК, по което бил разпитан като пострадад. Твърденията на ищцата за физически контакт между кучето му и нейния съпруг не отговаряли на истината, такъв контакт нямало и между двете кучета. Поведението на кучето Кане Корсо било провокирано от крясъците на ищцата, очевидно в резултат на собствените ѝ страхови представи, че кучето му може да ги нападне, което то не сторило.

Въз основа изложените в исковата молба обстоятелства за вреди, причинени от животно, което е собственост/под надзора на ответника, районният съд е дал правилна правна квалификация на предявените искове по чл. 50 от ЗЗД. Отговорността по чл. 50 от ЗЗД се свързва със задължението да се упражнява надзор върху вещта, което се изразява в нейното наблюдение и полагане на грижа, с оглед на управлението и употребата ѝ. По начало, собственикът, в това си качество, упражнява надзор върху притежаваните от

него вещи, поради което е ангажирана и отговорността му за причинените от тях вреди. И собственикът, и лицето под чийто надзор се намира вещта, причинила вреда, не носят отговорност за деликта, когато се установи, че вредите са резултат на изключителна вина на трето лице, на изключителна вина на пострадалия, или на непреодолима сила. Ако вредите са причинени от животно, тези лица отговарят и когато животното и избягало или се е изгубило. Основанието на отговорността за вреди, причинени от животни, е наличието на повишен риск, който се създава при притежаването и отглеждането на животно, а поемането на този риск спрямо трети лица, води до носене на отговорност при нанесена от животното вреда. Изводът за наличие на основание за ангажиране отговорността на ответника за непозволено увреждане в тази хипотеза е обоснован от събраните по делото доказателства.

Не е спорно между страните, че ответникът е собственик на кучето порода Кане Корсо, че на 20.09.2022г., около 19:30 – 20:00 часа, той го разхождал без повод и намордник, само с каишка на врата, в местността „Л.“ в близост до гробищния парк, както и, че по същото време в този район се намирали ищцата и съпругът ѝ, придружавани от своето куче порода австралийска овчарка, което водели на повод.

Според показанията на свидетеля М.Т.Д., той се намирал на разстояние от около 50 метра от къщата на брат му, пред която, още докато пътувал с таксито, видял ищцата и съпруга ѝ с тяхното куче, а ответникът с две големи кучета „да идва отдолу“. При излизане от автомобила чул истерични викове на жена. Ищцата викала много истерично, виковете ѝ били плашещи. Като се обърнал, видял братовчед си долу на земята (самото падане не видял), едно голямо куче било отгоре му, а той се мъчел да се освободи от него. Втурнал се да ги разтърве, било опасно, помислил, че кучето е захапало в областта на шията, но като се приближил видял, че било захапало под шията, за дрехата в областта на гърдите. Собственикът на кучето се мъчел да го дърпа, да го бута, но паднал и станало „кълбо от куче, собственик, куче и В.“. В един момент кучето Кане Корсо по някакъв начин пуснало съпруга на ищцата, започнало да обикаля и пак да иска да напада, но до второ нападение не се стигнало, като и свидетелят започнал да го гони. Братовчед му бил леко охлузен, охлузвания имал и ответникът. Свидетелят се уплашил повече от виковете на ищцата, отколкото от самата ситуация, която впоследствие оценил като „не толкова сериозна“.

Относно механизма на инцидента дадените от ответника в съдебно заседание обяснения съдържат твърденията, че се движел и кучето било до него, ищцата и съпругът ѝ идвали отсреща; хванал кучето за каишката и го държал; обяснявал на ищцата „внимавайте, по-полека, без резки движения“ и тя се разкрещяла, отправяйки към него обидни думи. В това време кучето се стресирало и той го изтървал, то тръгнало към господина с кучето, а ответникът хукнал да го гони, защото не знаел как то ще реагира. Кучето на ищцата се усукало около съпруга ѝ. Ответникът хванал своето куче и го

дръпнал, то се спряло, тъй като се стресирало. През това време съпругът на ищцата се изправял и ударил ответника в носа с дясната ръка; ответникът паднал, счупил лявата си ръка, телефонът му паднал в тревата. Докато той държал кучето си, ищцата го ритала, после взела телефона му и го засилила отгоре му. Това не била реакция на стресиран човек. Свидетелят Д. дошъл след това.

От показанията на свидетеля З.З.Д. се установява, че той е видял ответника на следващия ден с подут нос и шинирана ръка. На инцидента не е присъствал и съобщеното от него в тази връзка не е в резултат на лични възприятия, а съдържа преразказ на споделеното от ответника. Кучето му било хубаво черно, голямо, много дружелюбно, възпитано; като излизало на разходка, не посягало дори на минаваща котка; само чакало човек да му се обади и започвало да върти глава. В същата насока за нараняванията на ответника и за нрава на кучето са и показанията на свидетеля А.К.А. – дни след инцидента ответникът бил с гипсирана ръка и малко контузии по главата; кучето било едро, около 60 кг., високо 60 – 70 см; не реагирало на минаващи, не лаело, играел си с него; нямал впечатления да е агресивно; нямало оплаквания от съседи да е нападало някого.

Различни са показанията, дадени от свидетеля П.Х.П., за поведението на кучето на ответника – на 15.01.2022г. същото куче, но водено от друго лице, го видяло, засилило се срещу него, нападнало го и го съборило в калта, следствие на което получил психическа и телесна травма; късното лято на същата година ответникът водел отново без повод кучето и като минавало покрай оградата на имота на свидетеля „се настървило“ към оградата. Описва кучето като силно, здраво, енергично, високо над коляното му, масивно, тежко, респектиращо, с глава по-голяма от футболна топка.

Свидетелите К.Т.П. и Е. Д. С., полицейски служители, посетили мястото на инцидента след подаден сигнал за нападение на куче над човек. Имало три лица, били притеснени, всеки говорел. Единият мъж бил с въпросното куче - доста голямо, черно, а другият заявил, че е бил с неговото кученце, което било по-малко като порода. Вторият свидетел си спомня, че мъжът с кучето казал, че при разтърваването на другия човек, когото е нападнало, докато се е борил с кучето на земята, се е ударил. Жената била стресната, била се уплашила.

Свидетелят М.Т.Д. дава показания и за изживяванията на ищцата – в момента на инцидента тя била в много неадекватно състояние, била страшно уплашена; крещяла „Викай полиция, помощ“. Виковете и неспокойствието ѝ продължили и при идването на полицаите. От братовчед си (съпругът на ищцата) узнал, че ищцата ходила на психолог. И двамата били много уплашени, не могли да се успокоят, чудели се как ще ходят на работа. Свидетелят се чул с братовчед си няколко пъти, последния път за Коледа се видели и в разговорите с него той споделял, че е „горе-долу добре“, но Н. не можела да се оправи. С ищцата свидетелят не е разговарял и не я е виждал.

Според протокол за психологическо обследване от 21.09.2022г., издаден от психолог М.Л.З. - Кабинет по психологическа и логопедична консултация и терапия, на следващия ден след инцидента е установено наличие на силно преживян стрес ОСС, отговарящо на експлоративните й данни; наличие на емоционално-поведенчески симптоми, отговарящи на ПТСР – „бий се-бягай-умри“, изразени в поведението, емоциите и себерегулацията. Според данните от протокола, проведени са 3 часа психотерапия чрез метода на емоционална десенситизация чрез билателарна стимулация на слухо, зрителен и тактилен анализатор. Дадена е препоръка да продължи с тази психотерапия и да проведе контролно изследване след 6 месеца. Няма данни за продължила терапия и извършено контролно изследване. Представени са две фактури - № 110/23.09.2022г. на стойност 150 лв. за 3 часа психотерапия и № 111/23.09.2022г. на стойност 80 лв. за издаване на протокол от психологическо обследване, с отбелязване за начин на плащане „в брой“, подписани от съставителя.

Според служебна бележка, издадена от д-р Р.С. на дата 23.09.2022г., на 21.09.2022г. във ветеринарна клиника „СС-Вет“ гр. Д. постъпил пациент, собственост на В-Т.Г., за което било съобщено, че е нападнато от друго куче порода кане корсо - куче на име Б., 13 години, порода австралийска овчарка, с оплаквания от опорна – размахна куцота, нестъпващ заден десен крайник с оток в областта на пръстите, разкъсно-контузна рана в областта на шията широка около 2 см и дълбока около 1 см. Проведено е лечение по приложени документи (л. 14 – 16 от делото на ДРС).

Установява се от лист за преглед на пациент, че на 20.09.2022г. В-Т.Г. е посетил Спешно отделение на „МБАЛ – Д.“ АД с оплаквания, че е паднал върху дясната си глутелна област след като го е нападнало куче. Приложена е 1 ампула медикамент.

Нараняванията на ответника, както и развоя на образуваното досъдебно производство по подадена от ответника жалба не са относими по спора, доколкото се твърди от ответника, че нараняванията са получени след падането на съпруга на ищцата на земята и при изправянето му, т.е. по време, в което ответникът вече е изтеглял кучето си, а не преди това.

Събраните по делото гласни и писмени доказателства, включително и дадените от ответника обяснения, са обсъдени в постановеното решение, а съдът е обосновал кредитирането на показанията на разпитания свидетел М.Д. в съпоставка с всички останали доказателства по делото. Родствената връзка, според разпоредбата на чл. 172 от ГПК, сама по себе си не определя показанията на свидетеля като недостоверни, а изисква преценката им с оглед всички други данни по делото и с внимание, предвид възможната заинтересованост на свидетеля. Единственият свидетел с непосредствени впечатления от момента на инцидента, макар и не от самото негово начало, е свидетелят М.Д.. От съобщеното от него се изяснява, че при чутиите от свидетеля викове на ищцата кучето на ответника вече е било върху гърдите на

съпруга й, а той – повален на земята. Двамата полицейски служители, посетили мястото на инцидента непосредствено след него - К.Т.П. и Е. Д. С., не споделят ответникът да е заявил, че кучето му е реагирало на викове на ищцата. Няма други доказателства, които да внасят съмнение и да разколебават достоверността на показанията на очевидеца, поради което те следва да се кредитират. Само обясненията на ответника, които се покриват с изложените от него в отговора на исковата молба обстоятелства, са в различен смисъл, но обясненията на страната по делото имат доказателствена стойност, която се определя от това дали същите съставляват твърдения за изгодни или признание на неизгодни факти. В дадените обяснения ответникът е признал, че е изтървал животното и то се е втурнало към „господина с кучето“, а самият ответник тръгнал да го гони, защото не знаел как ще реагира. Няма категорични доказателства по делото в подкрепа на твърдението на ответника, че ищцата е имала поведение, което да е в причинна връзка с нападението от неговото куче, сочено като основание за наличие на съпричиняване на вредоносния резултат. Само дадените от ответника обяснения и преразказаните негови думи от свидетеля З.Д. не са достатъчни за установяване на това обстоятелство. Правилно районният съд не е взел под внимание показанията на двама от свидетелите З.З.Д. и А.К.А. за изясняване на обстоятелствата, при които е възникнал инцидентът поради това, че те не са били очевидци на събитието и знанието им за факти се гради само на споделеното с тях от ответника, което се поддържа и като твърдение по делото.

Безспорно е установено по делото, че кучето на ответника, докато е било и под неговия надзор и изведено в нарушение на чл. 177, ал. 1, т. 3 от Закона за ветеринарномедицинската дейност без повод, е било върху тялото на падналия на земята съпруг на ищцата и главата на животното е била в областта на врата на човека. Няма преки доказателства относно конкретния механизъм на случилото се преди този момент, но ясно е, че животното се е освободило от контрола на водача си (собственика си) и се е намирало върху тялото на падналия на земята човек. По факта дали то го е съборило, или съпругът на ищцата е паднал като се е заплел в поводата на своето куче Б., между страните има спор, като нито едната не е успяла да ангажира доказателствени средства за изясняването му, но категорично е установено по делото това, че животното (едро, тежко, с глава колкото футболна топка), след като се е освободило от контрола на собственика си (свеждащ се до държане за каишката, а не на повод), с цялата си тежест е било върху тялото на съпруга на ищцата.

Всеки собственик, или лице, упражняващо надзор върху животното, дължи обезщетение за вредите, причинени от последното. Отговорността по чл. 50 от ЗЗД се свързва със задължението да се упражнява надзор върху вещта, което се изразява в нейното наблюдение и полагане на грижа с оглед на управлението и употребата й. Собственикът има задължение да упражнява надзор върху притежаваните от него вещи, а нарушаването на това

задължение, когато от това са произтекли вреди за друго лице, е основание за ангажиране на деликтната отговорност. В случая отговорността на ответника е обоснована от качеството му на собственик на животното, под чийто надзор то е било в момента на инцидента и той дължи обезщетение за причинените на ищцата неимуществени вреди. Последните се изразяват в уплаха за живота и здравето на съпруга ѝ в момента на инцидента и понесените след това стресови изживявания от възможни нападения от куче. За интензивността на същите на 20.09.2022г. свидетелства М.Т., който съобщава, че в момента на инцидента тя била в много неадекватно състояние, била страшно уплашена и крещяла, като виковете и неспокойствието ѝ продължили и при идването на полицаите. Показанията на този свидетел за продължаване на негативните изживявания на ищцата в следващите месеци и до Коледа не са непосредствени, а са основани на разговорите му със съпруга на ищцата, който споделил, че тя не може да се оправи. Липсват конкретни сведения в какво точно са се изразявали в този последващ период страданията на ищцата, защото други доказателства тя не е ангажирала. Представеният протокол за психологическо обследване доказва провеждането на такова на 21.09.2022г. – в деня след инцидента и извършилият обследването психолог е констатирал наличие на силно преживян стрес, на емоционално-поведенчески симптоми, отговарящи на посттравматично стресово разстройство, изразени в поведението, емоциите и себерегулацията. Издадената фактура на дата 23.09.2022г. и самият протокол удостоверяват проведени 3 часа от препоръчаната от специалиста психотерапия, но по делото няма данни дадената препоръка за продължаване на терапията да е спазена, както и няма доказателства за проведено контролно изследване след шест месеца (в хода на производството). От датата на инцидента до подаване на исковата молба са изминали 14 дни, дадената от психолога препоръка за прилагане на последваща терапия не е изпълнена, доколкото доказателства за това няма, поради което, с оглед данните по делото, следва да се приеме, че негативните стресови изживявания на ищцата не са се задълбочили, не са оставили върху психиката ѝ траен отпечатък, за преодоляването им не е било необходимо прилагане на последваща терапия. Само въз основа на непреките сведения на свидетеля Д. не може да се приеме, че страданията ѝ са продължили най-малко до края на 2022г., защото, освен, че съставляват препредадени думи на съпруга на ищцата, те и не разкриват естеството на самите изживявания. Недоказано е у ищцата да е останал траен страх от кучета. Негативните стресови изживявания, като нормална човешка реакция на нападение на близък човек от животно, не са излезли извън рамките на обичайните такива. При така приетото от настоящата инстанция определеното от районния съд обезщетение в размер на 2 500 лева се явява несъответно на вида, интензитета и продължителността на търпените от ищцата страдания. За репарирание на вредите, дължимото от ответника справедливо обезщетение следва да бъде намалено до размер от 1 500 лева. До този размер искът е основателен и първоинстанционното решение в уважителната му част следва да бъде

потвърдено, ведно със законната лихва от 03.10.2022г. (подаване на исковата молба) до окончателното изплащане, а в частта, с която искът е уважен за горницата над 1 500 лева до 2 500 лева решението следва да бъде отменено и искът отхвърлен. Ищцата е претендирала присъждане на законната лихва от датата на увреждането, но предвид уважаването по това искане с начало подаване на исковата молба и липсата на искане от ищцата за допълване, въззивният съд следва да съобрази произнасянето на районния съд.

По приетото от районния съд, че ищцата е платила за проведената ѝ психологическа консултация, изследване и терапия сумата от 230 лева, която съставлява имуществена вреда под формата на пряка загуба, във въззивната жалба няма заявени оспорвания, поради което и предвид приетото за наличие на основание за ангажиране отговорността на ответника за непозволено увреждане, решението в частта, с която искът за сумата от 230 лева – имуществени вреди, е правилно и следва да бъде потвърдено.

При този резултат решението следва да бъде отменено и в частта, с която в полза на ищцата са присъдени разноски над 110 лева до 150 лева, както и адвокатско възнаграждение над 348,53 лева до 550 лева. Допълнително на ответника следва да се присъди адвокатско възнаграждение от още 35,37 лева.

Съобразно изхода по делото във въззивната инстанция въззивникът и въззиваемата страна имат право на направените от тях разноски, съразмерно на уважената/отхвърлената въззивна жалба. Въззивникът има право на разноски в размер на 20 лева от внесената държавна такса. Уговореното и платено адвокатско възнаграждение е в размер на 1 000 лева. Насрещната страна е възразила то да е прекомерно по чл. 78, ал. 5 от ГПК. Възражението е основателно, при преценка на фактическата и правната сложност на делото и обжалвания интерес. Съдът намира, че макар и да не е задължително обвързан от размерите по Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно приетото в решение на СЕС от 25.01.2024г. по дело С-438/22, следва да съобрази като ориентир минималния размер по чл. 7, ал. 2, т. 2 от тази Наредба при общ обжалваем интерес от 2 730 лева. Така съответното на сложността на делото възнаграждение възлиза на 573 лева и от него в полза на въззивника, съразмерно на изгодния за него резултат от обжалването, следва да се присъди сумата от 209,89 лева. Въззиваемата страна има право на адвокатско възнаграждение в размер на 220,53 лева, съразмерно на неоснователната част от жалбата.

Водим от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1006/28.12.2023г. по гр.д.№ 2852/2022г. по описа на Районен съд – Добрич в частта, с която Й. Д. Й. ЕГН ***** от гр. Д., жк „Б.***“ е осъден да плати на Н. П. Г. ЕГН ***** от гр. Д., м-ст “Л.“,

******, обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдание - силен стрес от уплаха от действия на собствено на ответника куче порода Кане Корсо на 20.09.2022г. срещу съпруга и кучето на ищцата за размера над 1 500 лева до присъдените 2 500 лева като част от цялото вземане от 15 000 лв., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и в частта, с която е осъден да ѝ плати разноски над 110 лева до 150 лева, както и адвокатско възнаграждение над 348,53 лева до 550 лева, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. П. Г. ЕГН ***** от гр. Д., м-ст "Л.", ** иск за осъждане на Й. Д. Й. ЕГН ***** от гр. Д., жк „Б.*** да ѝ плати сумата над 1 500 лева до 2 500 лева (от предявения иск за 5 000 лева частичен от 15 000 лева), съставляваща обезщетение за неимуществени вреди - силен стрес от уплаха от действия на собствено на ответника куче порода Кане Корсо на 20.09.2022г. срещу съпруга и кучето на ищцата.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1006/28.12.2023г. по гр.д.№ 2852/2022г. по описа на Районен съд – Добрич в останалата обжалвана част, с която Й. Д. Й. ЕГН ***** от гр. Д., жк „Б.*** е осъден да плати на Н. П. Г. ЕГН ***** от гр. Д., м-ст "Л.", **, обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдание - силен стрес от уплаха от действия на собствено на ответника куче порода Кане Корсо на 20.09.2022г. срещу съпруга и кучето на ищцата в размер на 1 500 лева, ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба (03.10.2022г.) до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Н. П. Г. ЕГН ***** от гр. Д., м-ст "Л.", ** да плати на Й. Д. Й. ЕГН ***** от гр. Д., жк „Б.*** сумата от 35,37 лева – адвокатско възнаграждение за първата инстанция, както и разноски във въззивното производство - 20 лева внесена държавна такса и 209,89 лева платено адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Й. Д. Й. ЕГН ***** от гр. Д., жк „Б.*** да плати на Н. П. Г. ЕГН ***** от гр. Д., м-ст "Л.", **, адвокатско възнаграждение за въззивното производство в размер на 220,53 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____